

РЕПУБЛИКА КОСОВО / REPUBLIKA E KOSOVËS

Гж.бр.3827/20

АПЕЛАЦИОНИ СУД КОСОВА, у већу састављеном од судије Драгане Станић, председника већа, Фатона Адеми (Faton Ademi) и Благоја Милетића, као чланова већа, у правној ствари тужиоца Ђ... З... из Ниша, са боравиштем у Грачаници, против тужене Општине Грачаница, коју заступа адв. Н... Ш... из Грачанице, ради исплате накнаде зараде, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Приштини-Огранак у Грачаници П.бр.86/18 од 24.07.2020.године, у седници већа одржаној дана 27.11.2020. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужене као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Основног суда у Приштини-Огранак у Грачаници П.бр.86/18 од 24.07.2020.године.

Образложење

Ставом првим првостепене пресуде Основног суда у Приштини-Огранак у Грачаници П.бр.86/18 од 24.07.2020.године, усвојен је тужбени захтев тужиоца.

Ставом другим обавезана је тужена Општина Грачаница да тужиоцу исплати разлику у плати од исплаћених 50% личног дохотка до још 50% личног дохотка за период од 01.10.2017.год. па до 31.03.2018.год.износ од 1.956,24 евра, разлику доприноса у фонду пензијског труста у износу од 107,40 евра, порез на плату у корист буџета Косова у износу од 84,03 евра, све за законском каматом у висини од 8% почев од 31.03.2018.год., па до

коначне исплате, све у року од 7 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Ставом трећим обавезана је тужена да тужиоцу исплати неисплаћени лични доходак у укупном нето износу од 14.102,34 евра за период од априла месеца 2018.год. па до децембра месеца 2019.год., да на име пензијског доприноса у фонду пензијског труста уплати износ од 797,37 евра и на име пореза на плату коју треба уплатити у корист буџета Косова износ од 1.048,95 евра, све са законском каматом у висини од 8% почев од 01.01.2020.год., у року од 7 дана по пријему пресуде под претњом принудног извршења.

Ставом четвртим обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 230 евра, све у року од 7 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде пуномоћник тужене је благовремено изјавио жалбу због свих законом прописаних разлога, са предлогом да другостепени суд усвоји жалбу и пресуду преиначи или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на жалбу је поднет.

Одредбом чл.195.ст.2. ЗПП прописано је да другостепени суд није везан са предлогом из жалбе како треба да одлучи.

Испитујући првостепену пресуду у смислу чл.194. ЗПП, на основу процене жалбених навода и разматрања целокупних списа предмета, веће овог суда налази да побијаном пресудом није учињена повреда из чл.182.2. тачка „н“, на које се жалбом указује, а да је чињенично стање исправно и у потпуности утврђено на шта је правилно примењено материјално право, те веће овог суда налази да:

- је жалба неоснована.

Другостепени суд налази да побијана пресуда није обухваћена битним повредама одредаба парничног поступка, о којима суд пази по службеној дужности и то чл.182. ст.2. тачка б), г), ј), к) и м) Закона о парничном поступку.

Из списа предмета произилази да је тужилац, сходно закљученом и више пута продуженом уговору о раду, засновао радни однос са туженом за пуно радно време, на радним задацима доктора медицине-специјалиста ортопедије и да му је уговором о раду бр.1899/18 од 08.03.2018.год. смањен проценат радног ангажовања за 50% и умањена плата за 50% те да је уместо дотадашњих 634,39 евра примао плату у износу од 317,19 евра. Такође, ретроактивно, без правног основа, тужена је тужиоцу и за месеце октобар, новембар, децембар 2017. год., те јануар, фебруар и март 2018.год.исплаћивала умањену зараду.

Тужилац се обратио туженој захтевом за исплату разлике у исплаћеним зарадама за наведене месеце, а иста је одлуком од 03.05.2018.год., захтев сматрајући жалбом, исту одбила као неосновану. 31.05.2019.год. тужилац је поднео суду поднесак за проширење

тужбеног захтева у којем је тражио и накнаду зарада за период незаконитог отказа од 06.04.2018.год. до коначног враћања на рад децембра месеца 2019.год.

Правилно је првостепени суд поступио када је утврдио да тужилац има правни основ да му се исплати неисплаћена зарада и разлика плате у висини од још 50 % , обзиром да му је незаконито смањен лични доходак, а чему у прилог иде и одлука првостепеног суда П.бр. 63/18 потврђена од стране Апелационог суда Гж.бр.184/19 и Врховног суда Рев.бр.214/2019 о враћању тужиоца на радно место.

Обзиром да се ни другим жалбеним разлозима не доводи у сумњу утврђено чињенично стање, као ни правилна примена материјалног права, Апелациони суд је жалбу тужене одбио као неосновану, а првостепену пресуду потврдио, па из тог разлога исту није детаљно образлагао.

Из наведених разлога, сходно чл.200. ЗПП, одлучено је као у изреци.

АПЕЛАЦИОНИ СУД КОСОВА

Гж.бр.3827/20, дана 27.11.2020.године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Драгана Станић